

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 marca 2016 r.

Pozycja 144

POSTANOWIENIE

z dnia 29 lutego 2016 r.

Sygn. akt Ts 254/14

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Rzepliński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej D.N. w sprawie zgodności:

art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321, ze zm.) z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

- 1) podjąć zawieszono postępowanie,
- 2) umorzyć postępowanie.

UZASADNIENIE:

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 16 września 2014 r. (data nadania) D.N. (dalej: skarżąca) zakwestionowała zgodność art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz.U.55.321, ze zm.; dalej: nowela kc z 1990 r.) z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Skargę konstytucyjną sformułowano w związku z następującą sprawą. 26 marca 2012 r. skarżąca i jej mąż wnieśli o stwierdzenie, że 1 października 2007 r. nabyli przez zasiedzenie własność nieruchomości położonych w miejscowości R., oznaczonych numerami ewidencyjnymi, dla których w Sądzie Rejonowym w B. prowadzona jest księga wieczysta o nr. oraz numerami ewidencyjnymi, dla których w Sądzie Rejonowym w B. prowadzona jest księga wieczysta o nr. Postanowieniem z października 2013 r. Sąd Rejonowy w B. oddalił wniosek dotyczący nieruchomości oznaczonych numerami ewidencyjnymi, objętych księgą wieczystą o nr. W odniesieniu do pozostałych nieruchomości sąd umorzył postępowanie z uwagi na cofnięcie wniosku. Na postanowienie sądu pierwszej instancji skarżąca złożyła apelację, którą Sąd Okręgowy w L. (dalej: Sąd Okręgowy w L.) oddalił postanowieniem z maja 2014 r., doręczonym skarżącej 16 czerwca 2014 r. Dnia 31 lipca 2014 r. skarżąca wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną.

Zdaniem skarżącej art. 10 noweli kc z 1990 r. narusza przysługujące jej prawo określone w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji (tj. „równe prawo do nabywania własności”), ponieważ „różnicuje (...) możliwość nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia i czas niezbędny do tego zasiedzenia, a co za tym idzie sytuację prawną samoistnych posiadaczy nieruchomości, traktując nierówno posiadaczy nieruchomości, które

w okresie posiadania istniejącego w czasie obowiązywania wyłączenia możliwości zasiedzenia nieruchomości państwowych przeszły na własność Skarbu Państwa”. Tym samym skarżąca twierdzi, że kwestionowany przez nią przepis jest niezgodny z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji w zakresie, w jakim w przypadku nabycia przez państwo po 30 grudnia 1964 r. własności nieruchomości posiadanej przez osobę niebędącą właścicielem wyłącza możliwość skrócenia terminu zasiedzenia o okres posiadania po 30 grudnia 1964 r., a przed przejściem nieruchomości na własność państwa.

W związku ze zainicjowaniem przez skarżącą postępowania kasacyjnego postanowieniem z 31 października 2014 r. Trybunał zawiesił postępowanie w przedmiocie wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej. 10 lutego 2016 r. do Trybunału wpłynęła kopia postanowienia Sądu Najwyższego z listopada 2015 r. o uchyleniu postanowienia Sądu Okręgowego w L. z maja 2014 r. i przekazaniu sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Dnia 12 lutego 2012 r. do Trybunału wpłynęło pismo skarżącej zawierające jej oświadczenie o cofnięciu skargi konstytucyjnej z 16 września 2014 r.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.102.643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.). Zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK z 1997 r. Rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona przed dniem wejścia w życie ustawy o TK z 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli zastosowanie mają przepisy ustawy o TK z 1997 r.

Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia warunki formalne określone w art. 46-48 ustawy o TK z 1997 r. i czy zarzuty w niej sformułowane nie są oczywiście bezzasadne (art. 36 ust. 3 w zw. z art. 49 ustawy o TK z 1997 r.), a także czy nie występuje okoliczność wskazana w art. 39 ust. 1 pkt 1 lub ust. 3 ustawy o TK z 1997 r.

2. Zgodnie z art. 31 ust. 2 ustawy o TK z 1997 r. wnioskodawca może do rozpoczęcia rozprawy wycofać wnioski, pytanie prawne albo skargę konstytucyjną. W myśl utrwalonego orzecznictwa TK prawo do cofnięcia skargi konstytucyjnej przed rozpoczęciem rozprawy mieści się w granicach swobodnego uznania skarżącego i jest odzwierciedleniem zasady dyspozycyjności, na której opiera się postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym (zob. m.in. postanowienie TK z 4 marca 1999 r., SK 16/98, OTK ZU nr 2/1999, poz. 26).

Cofnięcie skargi konstytucyjnej przed rozpoczęciem rozprawy nie podlega zatem kontroli Trybunału Konstytucyjnego, skutkuje natomiast koniecznością umorzenia postępowania, zgodnie z art. 39 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK z 1997 r. (zob. zamiast wielu – postanowienie TK z 4 lipca 2013 r., Ts 30/12, OTK ZU nr 4/B/2013 poz. 367).

W związku z uchyleniem przez Sąd Najwyższy postanowienia Sądu Okręgowego w L. z maja 2014 r. i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania orzeczenie, z którym skarżąca łączyła naruszenie swoich praw, utraciło walor ostateczności (prawomocności). W konsekwencji skarżąca złożyła oświadczenie o cofnięciu wniesionej skargi.

Z tej przyczyny Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK z 1997 r. – postanowił jak w sentencji.